

(המשך מעמוד 19)

כחן לגשת ביום ראשון לשליטנות הצבא, לשחרר את הגיס מהתייצבות.

חממה

להפגנות

מעצרים אלה היו רק חלק ממיבצע ענקי שהסגיר בבת-אחת שלוש קבוצות של חבלני חזית השיחרור. סיפר רבי פקד דויד פרנקו, ממלא מקום מפקד מש"טרת שכם:

"הפעם לא ברח אף איש אחד שרצינו לתפוס. ערכנו מראש את רשימת המבוקשים, איתרנו את בתיהם לאור היום, —

בלילה הופיעו, בבת-אחת, כוחות הביטחון בכל הבתים הסמוכים. איש לא הצליח להימלט."

את מרים שכשיר עצרו דוקא בשעות הצהריים, אחרי לילי-מעצרים הגדול. הגורם הישיר: הפיטפוטים שלה עצמה, שהתפשטו במעגלים מתרחבים בעיר, ואשר הביאו אפילו לשיחות-ברכה טלפוניות מחברותיה.

אנשי הביטחון בשכם, המכירים בנות מקומיות רבות בשל השתתפותן בהפגנות, לא הכירו קודם לכן את מרים. בית-הספר אל-עאשייה (על שם עאשה אשת הנביא מוחמד) היה ידוע כחממה להפגנות עוד בימי המלך חוסיין. אחרי ההתקפה על כפר סמוע, אירגנו תלמידות אל-עאשייה הפגנות תלמידים בשכם, שלחו נציגות לירושלים שהתסיסו גם את התלמידים שם.

כמו יתר תלמידות גימנסיה זו, השתייכה גם מרים למשפחה עשירה: אביה — שיצא לכוחות יומיים לפני מעצרה של בתו — הוא בעל מפעל קרטון, שותף במיסעדה אוטומטיק המוכרת לישראלים רבים. סוכן חברת סחר לביטוח ובעל חברה מוניות.

שני

רימונים

אכל מרים שכשיר לא נשארה זמן רב גיבורת-היום, בין התלמידות ה-17 פלסטניות. חמישה ימים אחרי שהניחה את הפצצה בקפסריה — עלתה צעירה אחת רת לחדשות. הפעם בעזה.

אך שלא כמרים שכשיר, היתה עאידה עיסא סעד (17) יתומה ובת למשפחה ענייה. היא גדלה בבית קטן ומצחיך, בשכונת אל-ירמאל העזתית, כשתרנגולות מתרוצצות בחצר הקטנה.

בצהרי יום ראשון התקרבה אל אחד ה"חלמים" שחגו בכיכר אל-מדינה, במרכז העיר. בתנועה מהירה השליכה שני רימוני נים לעבר הרכב הצבאי. אבל עוד לפני שהתפוצצו הרימונים, הבחינו במעשיה חיילים שישבו על זחלים אחר. הם קפצו מריכבם, פתחו ברדיפה אחריה. כאשר שמעו את קול ההתפוצצות הגבירו את הרדיפה. הם לא ירו — כי היתה להם הוראה לתפוס מתנקשים חיים. הם גם חששו שירייה תיהם יפגעו באזרחים שהתרוצצו בכיכר.

עאידה הצליחה להחמוק עד לפינת רחוב אל-החדה הסמוך. שם תפס אותה שוטר מקומי. פאריס אל-חאייק, המוש ברובה האנגלי המיושן שלו, לא נבהל מאימויה, כי היא שתחרר את ניצרת הרימון השלישי שבידו. הוא המשיך לאחוז בה, עד שהגיעו החיילים הרודפים.

הנשים כאן

הן הגברים!

תפסתן של שתי חבלניות בשבוע אחד, זמן קצר בלבד אחרי שנתפסו החבלניות, מניחות הפצצות בסופרמרקט בירושלים, הדגישה תופעה ברבות בפעילות הטרוריסטית הפלסטינית: מספרן הגדל והולך של תלמידות חינוך המתגייסות לאירגוני-החבלה.

אין זה מיקרה. אירגוני הנשים בשטחים החלו לפעול מייד אחרי הכיבוש וזמן רב לפני שהגברים התאוששו. מישלחות של נשים אף הטיחו בפני ראש עיריית שכם חמדי כנעאן, כי "הנשים כאן הן הגברים!" תחנות השידור הערביות מקדישות כולן זמן לשידורי נשים. אבל לא לפינת הא"ש" העוסקת בבישול — כי אם תוכניות שכתבתן להתסיס את הצעירות המשכיות. ביום שבת הקרובה יגיע מסע זה לנשי: כי יום זה היכרוד עלידי ועידת הנשים הערביות, שהכנסת באקאיה, כיום הסיר לידארות עם האשה הפלסטינית.

במקום לשחק, המציאו כדורגלני הפועל ר"ג ומכבי חיפה ספורט חדש — קרב בפחי-זבל

כדורגל

נדבי, מאוהדיה השרופים של הפועל רמת-גן. נדבי זה, שאף משחק כדורגל לא נראה בעיניו גמור לפני שהוא רץ אל שופט השחקן ושחקני הקבוצה היריבה ומביע בפניהם את דעתו עליהם, הסתער תחילה על השופט, אוטו פריד, תבע ממנו: "תרושום את שמולביץ!" היתה לא דיעה כי השופט נהג במידת הרחמים בשחקן חיפה

הפצוע אוהד אלמוני נקלע למיגרה הכללית בין אוהדי ושחקני שתי הקבוצות, ספג חבטה בראשו, טיחל זב דם ונזקק לטיפול רפואי. בסיום הקטטה ההמונית נפגעו בצורה קלה יותר מיספר שחקנים ואוהדים מבין שתי הקבוצות.

שמולביץ, ושגיאה זאת רצה לתקן בסוף המשחק.

מאמן מכבי חיפה, מנצ'ל, היה עד שמיעה לדרישה ובו במקום הפיטס לעבר נדבי קללה ערבית ידועה. מי שנעלב מזה היה אח אחר של משפחת נדבי, שתפס את פח הזבל המקומי והסתער על מנצ'ל.

מנצ'ל ניצל אומנם מפניעת פח הזבל, אך ספג תחת זאת מהלומות ונגיחות מ"אוהדי הפועל רמת-גן. הכתוללות היצורים, שלא קיבלה פורקן מספיק במשחק, נמשכה כרבע שעה. בתוך המהומה הכללית ניסו אוהדי הפועל רמת-גן לגביר חשבונות עם דניאל שמולביץ, אשר פגע לדעתם שלא כחוק בשחקני קבוצתם. דצרה היתה שהם לא הצליחו לזהות את שמולביץ כל כך טוב ובמקומו שפס את מרבית המכות הח"לוצ החיפאי חיים חומוס.

בקיצור, היה שמח במיגרה הפועל רמת-גן השבת. מי שהחמיץ את כל השמחה היתה זיוקא המשטרה. למהומה הגדולה לא היה עד אפילו שוטר אחד.

כי משטרת רמת-גן מחרימה את המכתש הרמת-גני נגדו הוצא צו-סגירה לחודש הבא. מנה שבטוח בטוח — אם השוטרים לא באים, אף אחד לא ירכיב להם.

ספורט חדש הומצא השבוע כ"מיגרש הכדורגל של הפועל רמת-גן — כדורזבל. היה זה בסיום משחק ליגה משעמם וחסר אירועים, בין קבוצות הפועל רמת-גן ומכבי חיפה, שהסתיים בתיקו אפס. אך כאילו כדי לפצות את הצופים, על שלא קיבלו תמורה תמימה לכספם, הוצגה

הפצוע בניהם ליד היציאה הצגה שנייה, בה נטלו חלק כדורגלני שתי הקבוצות — מהזמת פחיהובל.

היה זה אחד הסדרנים הגברתיים של הפועל רמת-גן, שהגה את הרעיון האנוני. הוא תפס בידו פח זבל והסתער צימור לעבר מאמן חיפה, אברהם מנצ'ל. אלפי הצופים שהיו כבר בדרכם החוצה צערו את נשימחם: הינחות פח הזבל על ראשו של מנצ'ל או יחטיא?

בשנייה האחרונה נכנס לתמונה בלם מכבי חיפה ישעיהו שוואגה. הוא הצדיק סוף-סוף את התואר בלם, הצליח לבלום את תנופת הפח. ברגע זה החל לפעור גם יחוקאל גרשוני, השוער גבה-הקומה ובריאי-הגוף של מכבי חיפה. הפעם הוא נשל ל-עצמו תפקיד של חלוץ פורץ, הסתער על הסדרן הרמת-גני והדף את אגרופיו בפניו כאילו היו כדור שנבעט אל שערו.

זה היה האות. תוך דקה הפך השכתש הרמת-גני המפורסם לזירת התכבשות המונית בה כולם מכים את כולם: שחקנים בסדרנים, קהל בשחקנים, אוהדים באוהדים. בקיצור, כולם את כולם.

את המהומה גרם למעשה אחד מהאחים

כך זה התחיל המהומה ה"חלה בתום צשחק התיקו בין הפועל ר"ג ומכבי חיפה. סדרן הפועל ר"ג מנסה לתקוף בעזרת פח הזבל שבידו את מאמן מכבי אברהם מנצ'ל (המוסתר ע"י סדרנים שהגנו עליו).